Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 20 січня 2010 року № 2 (322)

УКРАЇНСЬКИЙ ВИБІР

БОРОТЬБА ЗА УКРАЇНУ ТРИВАЄ

У неділю, 17 січня, в Україні відбувся перший тур президентських виборів. Українці обирали з-поміж 18-ти кандидатів.

Центральна виборча комісія України оголосила вибори Президента країни такими, що відбулися. Про це заявив голова Центрвиборчкому Володимир Шаповал. При цьому він наголосив, що задоволений роботою всіх без винятку виборчих дільниць.

У другому турі боротьбу за президентський пост вестимуть Віктор Янукович і Юлія Тимошенко.

Безперечно, відповідні висновки будуть зроблені всіма виборчими штабами кандидатів. Ми ж обмежимося коротким оглядом перших післявиборчих подій, заяв і коментарів.

Закінчення на 3-й стор.

ЗАЯВА

Президента України Віктора ЮЩЕНКА про підсумки першого туру президентських виборів

Як Глава держави приймаю волю Українського народу, висловлену на виборах 17 січня 2010 року.

Найголовніше – вибори відбулися вільно, демократично, законно. Україна і українці продемонстрували високі виборчі стандарти, які дають приклад на всьому пострадянському просторі. Це визнано численними міжнародними спостерігачами. Наш народ вкотре продемонстрував вірність європейським цінностям.

Вільний і демократичний характер виборів вважаю винятково важливим нашим досягненням, яке є наслідком п'яти років мого Президентства. Я як Президент, як українець пишаюся цим фактом.

Я зробив все як Президент для гарантування вільного волевиявлення в Україні і забезпечив свободу слова і вибору без жодного адміністративного тиску. Свобода вибору – найважливіший інструмент та головна ознака демократії в нашій державі.

Факт вільних виборів означає, що Помаранчева революція справді перемогла, причому перемогла не словом, а ділом.

Хочу ще раз підкреслити: як Президент я виконав свої гарантії стосовно свободи слова, забезпечення законності виборчого процесу і рівності прав учасників перегонів. У виборчому процесі не було шантажу з боку влади, не було переслідувань і адміністративних втручань, кожен кандидат мав доступ до засобів масової інформації, усі мали рівні виборчі можливості, які використали, і загалом докорінно іншою, значно толерантнішою за попередні у нашій країні голосування була атмосфера першого туру виборів.

Дякую представникам органів місцевого самоврядування, які у критичних економічних, фінансових умовах забезпечили діяльність виборчих дільниць. Місцева влада виконала настанови Президента по даному питанню. Я вдячний усім організаторам виборчого процесу і членам дільничних комісій за напружену роботу в цей час. Я дякую правоохоронцям і представникам Служби безпеки, які забезпечили порядок, запобігли загрозам і не допустили зриву виборів.

Дякую усім громадянам, які взяли участь у цих виборах.

Дякую виборцям, які проголосували за мене. Я ціную ваше сумління. Ваш голос – це голос на користь української європейської демократичної України. Глибоко переконаний, нам не потрібно сезонних настроїв.

Ми знаємо: українська національна, демократична, європейська ідея належить мільйонам людей, усьому нашому народові. Так є і так завжди буде. Маємо незмінну політичну позицію, на якій Україна залишається Україною. На цій позиції Україна тільки буде посилюватися.

Попереду дуже складний другий тур виборів.

Його складність у тому, що Україна має вільні вибори і водночас не має належного вибору.

Як свідчить минулий досвід, для обох кандидатів, які претендують на посаду Глави нашої держави, національні, європейські та демократичні цінності є, по суті, чужими, незрозумілими і дуже далекими.

Висловлюючи думку як громадянин України, не бачу принципової різниці між обома претендентами.

Я виконав свої демократичні зобов'язання на посаді Президента України, але зобов'язання національні і державні не дають мені морального права полишити політичне життя України.

Головний захист України – демократія. Я про це багато разів в останній час говорю. Лише демократія дає нам просвіт і перспективу. Цей принцип має бути захищений будь-якою ціною.

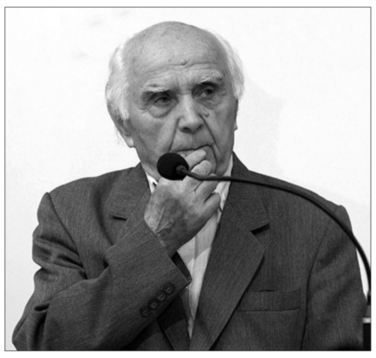
Як Президент України я залишаюся гарантом дотримання Конституції та докладу всіх зусиль, щоб другий тур виборів відбувся вільно, законно і демократично.

До толерантності і зваженості закликаю кандидатів на посаду Президента – перед вами стоїть завдання гідно провести підготовку до другого туру і з такою ж гідністю прийняти результати волевиявлення виборців.

ВІТАЄМО!

Коли серед суєтного сьогодення стрічаєш Степана Семенюка, то жертовність і по вінця сповнене любов'ю до України серце не просто вражає, а починаєш відчувати: є на кого рівнятися, є у кого запитати поради у творенні Української держави. А ще – є кого сердечно віншувати, адже 19 січня 2010 року членові редколегії "Нації і держави" Степанові Семенюку виповнюється 90!!! Щира вдача, надміра українська скромність, світлий розум, пам'ять і – незборима здатність воювати за Україну – це і є він, Степан, селянський син з Волині. Його доля, як і життєві дороги багатьох правдивих українських патріотів, може скласти основу для епохального художнього фільму. Адже було все: боротьба за волю України у лавах ОУН, смертний вирок, змінений на каторжні роботи у ГУЛАГівських таборах, життя на чужині, туга за рідною землею і змагання за державність України. Одначе цю людину ви не побачите ані на телеекранах, ані на шпальтах більшости вітчизняних газет. Тим часом, якби принаймні половина громадян України були знайомі з біографіями таких, як він, – я переконана – доля нашої держави складалася б з дещо менших випробувань.

Отже, кілька штрихів з перших вуст.

СТЕПАН СЕМЕНЮК ТА ЙОГО ПРАВДА

Колись за любов до України йому присудили смертну кару. Нині ж він святкує своє чесне 90-ліття!

– Пане Степане, Вам судилося прийти у цей світ на свято Водохреща, то гарний знак. Як Ви замолоду опинилися у підпіллі та як склалася доля Вашої родини?

– Маму мою звали Тетяна, батька – Василь. За радянськими мірками батьки були середняками, мали 4,5 десятин землі. Нас – чотири брати і сестра. На жаль, до днів нинішніх дожив тільки я. Батько помер у Тюменській області, куди вивезли нашу родину. Мати втекла звідтам і похована у Луцьку. Два брати, повстанці, згинули від куль чекістів. Найстарший брат підірвався на німецькій міні, "визволяючи" Латвію.

Окрім сестри, вся родина була репресована через мою причетність до українського визвольного руху. Замолоду опинившись у лавах українського опору загарбникам усіх мастей, я, власне, розділив долю усього мого покоління, мого народу, на волю якого замахувалися різноманітні зайди. Я – член ОУН з 1938 року. Певний час працював учителем історії. 30 серпня 1940 року після районної конференції вчителів, де я мав співдоповідь, вночі до мене прийшов мій товариш-міліціонер і сказав: "Втікай, бо по тебе приїхали". Через кілька хвилин енкаведисти вже були на місці. Двічі мені вдавалося уникати арешту, а третього разу таки не вдалося.

1943 року генерал Медведєв – резидент російської розвідки – вислав своїх хлопців, щоб піймати мене живого та доправити до його табору. Одна киянка на ім'я Валя (вже покійна, Царство Небесне) мене попередила, і мені вдалося врятуватися. Якби не це – ми б сьогодні з вами не розмовляли. Тож я з Києвом пов'язаний ще й емоційно. А ще 1997 року, також у Києві, неподалік від метро "Золоті ворота", на мене здійснила напад група молодиків, побили до крови, бо ж КДБ добре знало, хто я такий.

Я завжди принципово наголошую, що така могутня сила, як Українська Повстанська Армія, постала не сама по собі, а в результаті значних зусиль ОУН (б). Це військо створили ми! І я брав участь у створенні перших військових підрозділів. УПА була зорганізована на засадах регулярної армії, чим ми різнилися від усіх інших повстанських рухів.

– Це правда, що Ви написали книгу спогадів?

– Наразі рукопис записок різного часу "Замість щоденника" перебуває у видавництві. Там: про підпілля, УПА, табори, тюрму, каторгу – це перша частина. А друга присвячена повоєнним часам та становленню української державності.

– Що за обставини призвели до того, що Ви опинилися поза Україною?

– Як і більшість повстанців мого покоління, 1944 року я був засуджений трибуналом військ НКВС до смертної кари за участь у визвольному русі. Після 79 днів у камері смертників вирок змінили на 20 років каторжних робіт. Норма щодо каторжних робіт була впроваджена окремим указом президії Верховної Ради СРСР від 1943 року. Відбував покарання у різних таборах – від Чити, Воркути до Норильська, де був найдовше. 1953 року там відбулося безпрецедентне повстання в'язнів. А після розгрому частину з нас арештували, вивезли до центрального політичного ізолятора у Владимирі-над-Клязьмою. Згодом ми опинилися в Іркутській в'язниці. Вже звідти повезли до Воркути, потім польських громадян передали до Польщі (то є окрема історія) і мене в тому числі. То був повоєнний час. Польща була зруйнована – і німцями, і москалями. Там оженився. Але то така доля.

Степан СЕМЕНЮК (сидить праворуч) та учасники Норильського повстання. 1957 рік. Воркута

Ні морально, ні духовно, ні політично я ніколи не почувався еміґрантом. Це дуже важливо. Почувався просто українцем.

– Що відчули, коли постала незалежність України?

– Брав участь у тому, аби наблизити цю подію. Об'їздив усю Україну, особливо Схід, Крим напередодні референдуму 1 грудня 1991 року. Певний час був членом Республіканської партії. Брав участь у створенні Товариства політичних в'язнів і репресованих.

Коли проголосили незалежність України, я радів, адже ми стільки років за те боролися. То постало як логічне завершення значного життєвого періоду. Незалежність – нормальний результат національно-визвольних змагань багатьох лицарів України. Хоча це досі залишається недовивченим і недооціненим. Ми творили державу. Не ховалися, йшли. Хотіли брати владу в руки. Нехай навіть не все нам вдалося, але це вже інша тема.

Нині я маю офіційний статус закордонного українця, що дає всі права, окрім служби у війську та голосування.

– Пане Степане, Вам випало особисто знати першу очільницю КУН Славу Стецько та працювати з нею. Що найчастіше зринає у пам'яті з тих часів?

– Спершу я зазнайомився з Ярославом Стецьком у міжвоєнний період. Він писав багато статей на суспільні теми, часто під псевдонімами. Славу Стецько я пізнав згодом. 1991 року вона була вже у Києві, на першому з'їзді політв'язнів у Будинку кіно. Ми зустрічалися з нею і в Україні, і в Німеччині. Пізніше, коли переїхала в Україну, постійно спілкувалися. Вона завжди мене запрошувала на всі форуми Конгресу Українських Націоналістів. Зі Славою Стецько ми, властиво, мали спільні справи до самої її кончини.

Що то була за людина? Вона володіла тим, чого інші сьогодні тільки прагнуть. Це – харизма. Для лідера то дуже важливо. А здобути її нелегко. Харизма Слави Стецько була не штучною, а природною. Її особистісний магнетизм був надзвичайним: коли приїздила до Верховної Ради, до неї підходили звичайні люди зі своїми справами, вірили їй і сподівалися помочі від неї. Вона добре розуміла, що людина є тільки людиною. Випромінювала людяність.

– Сьогоднішні політики в Україні – це радше бездонне море для сумної іронії. Проте, як мовиться, нам своє робити. Як Ви оцінюєте сьогоднішню політичну ситуацію в Україні? Що нині найголовніше?

– Нинішнє основне завдання – зберегти політичну суверенність держави. Ми це мусимо зробити. Українська держава як така безперечно буде існувати, та найважливіше – зберегти її політичну суверенність. Якщо президентом України стане людина, яка має російський паспорт та залежна від чужої держави – то суверенітет України може опинитися під загрозою.

У тому, що відбувається, я вбачаю провину і нас самих. Ми відновлювали Українську державу і здобули незалежність. Та є ще друге завдання – змагати за багатство, силу і славу Української держави. А що сталося 1991 року? Де опинилися більшість з тих, хто своє життя поклав на олтар нашої державності? На узбіччі влади. А влада залишилася в руках старої номенклатури. Це була наша трагедія. Тоді мало хто розумів це. Не було й підготовлених фахівців. Адже стару номенклатуру ніхто не вчив самостійно думати, а тільки виконувати вказівки центру. Сьогодні маємо наслідки.

До справи будівництва Української держави треба ще дорости. Я думаю, що молоде покоління швидко оволодіє цим умінням.

Воля і держава не даються раз і назавжди. Їх треба здобувати щоденно. Бог помагає тим, хто працює.

– Уклінна Вам вдячність за розмову. І многая благая літа!

Розмову вела
Ольга ДУБОВИК

* * *

Дорогий друже Степане!

Прийміть сердечні вітання з нагоди Вашого 90-річчя! Зичимо, аби вогонь Вашої любови до України передався якомога більшій кількості молодих українців. Здоров'я Вам, наснаги, здійснення найсвітліших задумів! Ваш досвід, Ваша думка та енергія потрібні Україні сьогодні та будуть необхідні завжди! Нехай наша здобута у боротьбі держава постає сильною, посутньо українською, суверенною на мапі Європи і світу. З роси Вам і води!

З шаною та повагою до Вас
Конгрес Українських Націоналістів та редакція газети "Нація і держава".

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

УКРАЇНСЬКИЙ ВИБІР

БОРОТЬБА ЗА УКРАЇНУ ТРИВАЄ

Станом на 20 січня підраховано майже 100% бюлетенів.
Кількість набраних відсотків голосів виборців на цей час становила:

В.Янукович	35,32
Ю.Тимошенко	25,05
С.Тігіпко	13,06
А.Яценюк	6,96
В.Ющенко	5,45
П.Симоненко	3,55
В.Литвин	2,35 .

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ

Що чекає Україну за президентства Януковича?

Безперечно, більше шансів стати главою держави має нинішній лідер опозиції.

Що буде з Україною, якщо він таки стане президентом?

Сумнівно, що Янукович зможе запропонувати суспільству чітку візію національного розвитку.

Також навряд чи він зможе істотно вплинути на розстановку політичних сил чи зменшити апетит фінансово-олігархічних кланів.

Скоріш за все, новий президент намагатиметься порозумітися з політичним істеблішментом з метою переформатування парламенту. Якщо йому цього не вдасться зробити, тоді він ініціюватиме нові парламентські вибори. Крім того, з його боку не виключена ініціатива щодо чергового переписування Конституції з розширенням президентських повноважень.

На російському напрямку нова українська влада, скоріш за все, демонструватиме обережність і всіляко уникатиме виникнення гострих проблем. Однак навряд чи подібна тактика влаштує Кремль, який, звісно ж, розраховує на істотне збільшення своєї присутності на українських теренах. Як подібну дилему вирішуватиме новий президент – наразі важко спрогнозувати, проте не варто поспішати з вердиктом щодо "проросійськости" Януковича.

Чого чекати від Тимошенко?

Певні шанси на перемогу в другому турі Тимошенко все-таки має. Без сумніву, під час тритижневої виборчої кампанії вона розраховує максимально поексплуатувати тему "демократія проти кримінально-олігархічного капіталу". Звісно ж, відносячи себе до "демократії".

Також Тимошенко намагатиметься за будь-яку ціну (і в буквальному розумінні теж) заручитися підтримкою інших кандидатів. Найбільш одіозний із них – Ратушняк – уже заявив про те, що підтримує Тимошенко і закликав своїх виборців проголосувати за неї в другому турі.

Проте найголовніше для Тимошенко – позиціонування Тігіпка, а також Яценюка. Їй зараз дуже важливо заручитися підтримкою їхніх виборців.

Якщо допустити, що 7 лютого переможе Тимошенко, то в такому випадку дуже важко спрогнозувати її наступні дії. Однак в одному можна бути впевненим – у такому разі вона робитиме все можливе для того, щоб придушити в країні свободу слова. А це, як відомо з історії, – перший крок до диктатури.

Враховуючи методи діяльности Тимошенко на прем'єрському посту, можна передбачити (якщо вона переможе) подальшу "латиноамериканізацію" України в гіршому розумінні цього слова. Це означає, що купка олігархів з оточення Тимошенко перебиратимуть до своїх рук все більше національних багатств. При цьому дрібний і середній бізнес видушуватиметься податками і фіскальними репресіями, а абсолютна більшість населення зубожітиме.

Відтак, Україна все більше залежатиме від Москви, яка скористається можливістю остаточно посадити нашу державу "на голку" кредитів і пільгових цін на енергоресурси. За це, зрозуміло, доведеться розплачуватися.

Проте навряд чи подібна політика дозволить Тимошенко й надалі дурити людей несусвітніми обіцянками.

Радикалізація настроїв голодного населення у гіршому випадку може призвести до соціального вибуху, у ліпшому – прискорить остаточне зникнення Тимошенко з політичної мапи і перехід її в статус маргінала – як це нині маємо на прикладі Мороза, чи завтра – на прикладі Симоненка і Литвина.

Якщо ж Тимошенко програє (а так, скоріш за все, і станеться) – тоді Україну чекає спроба створення нового Майдану.

Проте десятки тисяч "майданників", котрі за гроші скандуватимуть "Юля! Юля!", демонструватимуть собою убогу і нищівну пародію на величну епопею Майдану 2004-го року.

Кого підтримає Тігіпко?

Очевидно, що одна з головних інтриг виборів – це позиціонування Сергія Тігіпка, котрий отримав несподівану для багатьох доволі відчутну підтримку виборців.

Увечері після виборів перший віце-прем'єр Олександр Турчинов заявив, що в БЮТ домовилися про можливість зустрітися з Сергієм Тігіпком 18 січня.

"Хто очікував, що він буде третім? Його різкі заяви про те, що він не має наміру ні з ким домовлятися і об'єднуватися – це і втома, і амбіції. Всі це розуміють, але розраховуємо на діалог", – заявив перший віце-прем'єр.

Разом з тим, Сергій Тігіпко увечері 18 січня заявив, що не має наміру підтримувати нікого в другому турі виборів президента. "Мій виборець – розумна людина. Такій людині я радити не буду, він сам визначиться. Нікого я підтримувати не буду", – сказав Тігіпко.

Він також заявив, що після другого туру президентських виборів готовий підтримати нового президента, котрий здійснюватиме непопулярні кроки з модернізації країни.

"Якщо буде публічна позиція на модернізацію країни, при цьому президент буде готовий брати на себе навіть непопулярні кроки і буде за них відповідальний, то під таку політику, я можу сказати, як будь-який чесний чоловік, готовий підписатися", – заявив він в ефірі телеканалу 1 +1 в неділю вночі.

Проте він відмовився назвати конкретне прізвище одного з двох можливих кандидатів у президенти, які братимуть участь у другому турі, кого він має намір підтримувати.

Водночас Рінат Ахметов вважає, що лідер регіоналів Віктор Янукович зуміє домовитися з Сергієм Тігіпком. "Я вважаю, що у нього (Тігіпка) є все, щоб провести з Віктором Федоровичем переговори і домовитися", – заявив Ахметов "Українській правді", відповідаючи на запитання, чи буде Тігіпко прем'єром.

Безперечно, Тігіпко має шанси увійти до числа політичних лідерів України наступного десятиліття. І навряд чи він погодиться впрягатися до чиєсь команди нині, розуміючи, наскільки хитким є становище влади в країні.

Проте – не варто виключати того, що Тігіпко таки прийме пропозицію Януковича чи Тимошенко (а скоріш за все, обох) очолити уряд у разі їхньої перемоги на виборах.

Що робити Ющенкові і команді?

Що означає п'яте місце, котре посів у виборчій гонці чинний Президент?

З цього приводу можна говорити багато. Можна обурюватися з причини політичної несвідомости і сліпоти більшости українських громадян ("капуста головата"), однак факт залишається фактом. Нинішня битва програна.

Сьогодні для багатьох щирих прихильників Віктора Ющенка здається, що після 17 січня життя закінчиться. Багато людей перебувають у розпачі.

Проте зараз менше всього хотілося б посипати голову попелом.

Уміймо тримати удар долі.

Пам'ятаймо, як вели себе за набагато складніших обставин наші славні герої.

І пам'ятаймо, що українська ідея незнищенна. Життя триває. Необхідно йти далі, беручи до уваги те, що живемо в жорстокому світі XXI століття, але при цьому не забуваймо про дорогі для української нації цінності.

Перше, що потрібно зробити президентській команді – це чесно і фахово проаналізувати причини того, що сталося, і зробити відповідні висновки.

Друге – провести ревізію своїх лав і "перегрупуватися".

Третє – зрештою визначитися ідеологічно, оскільки дотепер "Наша Україна" демонструвала недопустиму яловість та ідеологічну стерильність.

Четверте – визначитися з тактикою: що робити далі? І як це робити – щоб чимскоріше позбавитися комплексу політичних невдах.

Вочевидь, мислячі українці чекатимуть від Віктора Ющенка чітких і зрозумілих сигналів. Без сумніву, неминуче погіршення соціально-економічного становища в країні зумовить посилення в суспільстві протестних настроїв, хоч хто б став наступним президентом і прем'єром. Відтак, необхідно буде, перебуваючи в опозиції, правильно побудувати свою тактику і стратегію.

Адже – боротьба за Україну триває.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

ВИБОРИ-2010

БЕЗ ІСТОТНИХ ПОРУШЕНЬ

Перший тур президентських виборів в Україні, що відбувся 17 січня, пройшов без суттєвих порушень і відповідав законодавству країни.

Про це 18 січня заявив глава наглядової місії Міжпарламентської Асамблеї СНД, перший заступник голови Ради Федерації Росії Олександр Торшин.

"Організація і проведення виборів в цілому відповідали українському законодавству", – уточнив він.

Спостерігачі від Європейського парламенту також дійшли висновку, що президентські вибори в Україні відбулися без особливих порушень.

"Спостерігачі від Європейського парламенту не помітили жодних істотних порушень", – сказав голова делегації спостерігачів Європарламенту Павло Коваль на прес-конференції в понеділок у Києві.

У свою чергу, до оприлюднення висновку спостерігачів Європарламенту євродепутат і колишній заступник голови Європарламенту Марек Сівець, який також входить до делегації спостерігачів, заявив: "Цей перший тур відбувся спокійно, але потрібно пам'ятати, що це тільки розминка".

Крім того, польські спостерігачі констатували, що вибори відповідали європейським стандартам.

Про відсутність істотних і системних порушень на виборах президента, які могли б вплинути на загальний результат виборів, заявив і Комітет виборців України.

Штаб кандидата у президенти, нинішнього Президента Віктора Ющенка вважає, що вибори відбулися чесно і демократично. Про це 18 січня заявив перший заступник керівника штабу Роман Безсмертний на брифінгу.

СТОРІНКИ ІСТОРІЇ

ДБАТИ ПРО ПОРЯДОК У СВОЇЙ ХАТІ

Богдан КАЧОР,
голова Світової Ліги Українських Політичних В'язнів

Друзі!

Звертаюся до Вас як довголітній читач і передплатник газети "Нація і Держава", з якої я беру мій духовний корм. Головно з тих публікацій, у яких пишете про героїчну боротьбу членів ОУН і УПА перед і під час Другої світової війни, в якій і я брав участь, за що був караний окупантами, німецьким фашизмом (націонал-соціалізмом). Я був свідком знущань над нами й іншими національностями, які жили в Україні, включно з жидами, яких їхня таки поліція з гетто в моєму місті Бродах забирала, побиваючи, на роботу. Мені – тоді підліткові, вихованому на християнській моралі, серце краялося від болю, коли я дивився на таку людську несправедливість. Знущання над моїм українським народом штовхнуло мене у лави УПА. Виконуючи різні функції в УПА, я був зловлений, заарештований і перебував у тюрмах Бродів, Золочева, а відтак був доправлений до тюрми на Лонцького у Львові. При наближенні східного фронту тюрму на Лонцького евакуювали, спершу до Біркенау (перші дні жовтня 1943 року) на так звану "кварантану", де нас вчили лягромних порядків, нюхати дим з крематоріїв (їх там було чотири), виконувати безцільні роботи, такі, як набирати землю у поли піджака і бігти з нею 20–30 метрів, висипати на купу, а відтак набирати та нести назад на старе місце. Я сказав наставникові, що та праця не має змісту, на що Він відповів: "Ти дурак, немає змісту те, що ти сюди попав... то є на те, щоби тебе тут викінчити"... Мушу сказати, що лягрова адміністрація була в руках поляків і жидів: перші – бо були старі в'язні, а жиди – бо знали німецьку мову. Хочу згадати про один епізод, який мені дуже зворушив душу: один старий зі страху сховався під прічу (спільне ліжко з дощок на вісім чоловік), і довго його не могли знайти. Всім стало дивно: три ряди наелектризованих колючих дротів, між ними ходять есесівці з собаками, кожні 50 метрів на вишках есесівці зі скорострілом, а одного бракує. Перекинули цілий барак, і щойно по півночі знайшли бідну жертву. Його спершу збили лягрові чиновники, а відтак есес за бараком його застрілив.

М.Кумановський

Зчинилася паніка, і хтось сказав, щоби втікати на дроти. Очевидно, це було безумство, бо дроти були наелектризовані, – хто пішов, то на них повис неживий.

Після двох тижнів перебування в Біркенау частину українців (у тому числі й мене) перевели до т. зв. старого Аушвіцу, до колишніх військових касарень, спершу на 11-й блок, де засуджених вішали або розстрілювали есес, а капо там був Якуб Цісельчик, сильної фізичної будови, за Польщі боксер. Він з 11-го блоку підводив засуджених на смерть під шибеницю, вішав, і там вони конали (вішання за втечу було публічне). Мушу зазначити, що багато жидів виконували невдячні функції у Біркенау і в Аушвіцу, бо знали німецьку мову, але робили це ще й із насолодою і користолюбством (більший приділ їжі при адміністрації, ліпші харчі і напитки працівникам у крематоріях).

Тому я вважаю, що закиди жидів у колаборантстві українців з нацистами є безпідставні, бо те саме українці можуть висловити жидам, і більше за їх, бо наш Голокост був довший за жидівський і забрав більше жертв. Я думаю, що нам краще думати про порядок, кожний у своїй хаті, тобто жиди в Ізраїлю, а українці в Україні. Ми маємо достатню кількість мудрих людей, які зможуть управляти державою та її майном. Найкращим прикладом є теперішній Президент Віктор Ющенко.

ЗАГРОЗИ XXI СТОЛІТТЯ

НАСТУП ФАШИЗМУ В УКРАЇНІ

Кость ЗАЦАРНИЙ

Історично так склалося, що слово "фашист" було й залишається найбільш образливою лайкою в Україні. Антиукраїнські сили, поборюючи усе українське, повсякчас накидують цей термін на тих, хто стає їм на заваді. Спробуємо розібратися, що ж таке фашизм, де він кублиться та чи загрожує Україні?

Спочатку зазирнемо до "Філософського словника" 1981 року видання: "Фашизм – відкрита терористична диктатура найбільш реакційних, найбільш імперіалістичних елементів фінансового капіталу. Відображає неспроможність пануючої буржуазії утримувати свою владу звичайними "демократичними" засобами. Ідеологія фашизму – це ірраціоналізм, крайній шовінізм та расизм, мракобісся і антигуманізм".

Тепер почнемо розглядати це визначення часів розвинутого соціалізму через призму сучасних подій. Елементи фінансового капіталу скупчилися в Партії регіонів та БЮТ – яскраво виражених олігархічних кланах. В межах України вони не є імперіалістичними, але підтримують імперіалістичну політику Росії. І в цьому полягає їхня ірраціональність – вони не знають, що всі гетьмани України, які підтримували царат, були ним знищені.

Реакційними вони є за походженням (вийшли з КПРС) і суттю (у своїй антиукраїнськості подібні комуністам). Реакційність проявляється навіть у відсутності реконструкції належних їм промислових підприємств, тобто суто паразитарне використання.

Ось декілька прикладів проявів фашизму в Україні. 2-го вересня 2007 року група бойовиків, найнятих депутатом Одеської міськради Марковим, під радянськими та російськими прапорами по-звірячому покалічила учасників мирної ходи в Одесі. 17 жовтня 2009 р. те саме відбулося в Запоріжжі. Там більше 30-ти українських патріотів, вийшовши вшанувати УПА, яка громила фашистських загарбників, наштовхнулися на шалений спротив новітніх фашистів. Згодом якийсь депутат на засіданні Запорізької міськради, волаючи, накинувся на українців та їхню мову, говорив, що всі бандерівці місцеві, їх необхідно знищити фізично. Останній приклад – жорстоке побиття українських патріотів у Києві під час блюзнірського відкриття відреставрованого ідола сатанинської ідеології Бланка-Леніна якраз у переддень роковин голодоморів в Україні.

Далі процитую ідеолога Партії регіонів Д.Табачніка, який намагається зобразити українців неповноцінним народом, всіляко ображає нашу націю. Всі ці вислови брехливі, як і його твердження, що пам'ятник Бланку-Леніну на Бессарабці охороняється ЮНЕСКО: "В Украине вводятся ограничения на русскую печатную продукцию, запреты на фильмы на русском языке". (Це при тому, що ринки завалено саме російськомовними книжками і фільмами, а в кінотеатрах фільми дублювали, а не забороняли). "Вся сила государственного аппарата направлена на разрушение канонического православия как основы православной цивилизации и фундамента украинско-русского единства". (Це при тому, що всі вищі владні інституції в Україні приймали патріарха Кирила). "...Петлюровские попытки ликвидации православия и десакрализации его святынь тщательно исследовались нацистскими идеологами".

Мракобіссям та антигуманізмом тхне від Московського патріархату, який, за влучним висловом В.Путіна, є "ядерним щитом Росії". У нас в державі ця структура славна рейдерськими захопленнями земель і будівель, побиттям їхніх законних власників та іншими діяннями, які підпадають під статті Кримінального Кодексу. Кому довелося чути прокльони на адресу одеських журналістів, які надрукували прейскурант відправлення релігійних обрядів? А яким "человеколюбием" тхне від судової тяганини монастиря МП із інтернатом для дітей з ДЦП у Дніпропетровську!

А ось вже прямі образи від Табачника: "Ведь именно на достаточно примитивном суржике, за редким исключением, говорят "свидомые" государственные деятели, включая Президента". А ось заклики до роз'єднання України: "И сегодня идея раскола страны может стать наиболее адекватным ответом галицизации, а скорее ожлобления Украины". Як тут не згадати листівки регіоналів 2004 р. з поділом України на три сорти. До речі, людина, яка претендує бути "не-жлобом", ніколи не дозволить собі називати мешканців величезного регіону жлобами.

Ще Табачнік розповідає, що в Росії та Казахстані теж був голодомор: на Кубані, Ставропіллі, а в Саратовській області померло люду більше, ніж в деяких областях України. Забуває "історик" додати – на цих теренах мешкали українці.

Виступи ще двох речників ПР (Левченко та Колесніченко) з питань мови аж виблискують перлами параноїдальної ненависти до всього українського. Постійно повторюються мантри, що Ющенко розколов Україну, а російську мову переслідують. За логікою: закличте свій електорат вивчити українську мову, видайте підручники та словники і буде вам "двуязичіе" і об'єднання Сходу і Заходу! Бо ж на Заході всі знають російську і не переслідують за спілкування нею, а от на Сході за принципове вживання державної мови можуть і скалічити.

Мета риторики Табачника та компанії – підготувати плацдарм для російської окупації Південно-Східних регіонів України, а також світову громадську думку. Вигадки русофоба? Згадайте всі висловлювання російських високопосадовців про захист росіян за межами Росії. І як це перегукується з гітлерівською пропагандою про захист етнічних німців у Польщі й Чехословаччині. І чим це тоді закінчилося! А закони і законопроекти про використання оперативних підрозділів за межами Росії і застосування тактичної ядерної зброї?! Такої відвертості не дозволяли собі ні Сталін, ні Гітлер!

Тепер, згідно з описом розумної книги, виданої Політвидавом СРСР, стало зрозуміло, де в Україні причаїлися фашисти. А всі їхні так звані антифашистські комітети, навішування ярликів на патріотів України, на Президента, на бандерівців – то від лукавого. Злодій завжди голосніше за всіх репетує: "Тримай злодія!". Залишилося пофантазувати з приводу того, що чекає на Україну і українців у разі обрання на найвищу посаду В. Януковича.

м.Київ

Анатолій ЗІНЧЕНКО

ПОПІЛ ІМПЕРІЇ

ПРОВОКАТОРИ В РЯСАХ ЗА РОБОТОЮ

Серед різношерстих "антифашистів" не бракує ревнителів "русского православия". І їм, бач, Р.Шухевич не до вподоби. Мабуть тому, що бив гітлерівців, а Російська православна Церква Закордоном в той час "крутила" з Гітлером "романи". Ось почитайте, як виціловували біснуватого фюрера ієрархи Російської Зарубіжної Церкви у 30–40-х роках минулого століття.

Лист
(за матеріалами сучасних російських видань)

Предстоятель Русской Зарубежной Церкви Митрополит Анастасий – Адольфу Гитлеру.
12 июня 1938 г.

Ваше Высокопревосходительство!
Высокочтимый Господин Рейхсканцлер!

Когда мы взираем на наш Берлинский соборный храм, ныне нами освящаемый и воздвигнутый благодаря готовности и щедрости Вашего Правительства после предоставления нашей Святой Церкви прав юридического лица, наша мысль обращается с искренней и сердечной благодарностью, прежде всего, к Вам, как к действительному его создателю.

Мы видим особое действие Божьего Промысла в том, что именно теперь, когда на нашей Родине храмы и народные святыни попираются и разрушаются, в деле Вашего строительства имеет место и создание сего храма. Наряду со многими другими предзнаменованиями, этот храм укрепляет нашу надежду на то, что и для нашей многострадальной Родины еще не наступил конец истории, что Повелевающий историей пошлет и нам вождя, и этот вождь, воскресив нашу Родину, возвратит ей вновь национальное величие, подобно тому, как Он послал Вас германскому народу. Кроме молитв, возносимых постоянно за главу государства, у нас в конце каждой Божественной Литургии произносится еще и следующая молитва: "Господи, освяти любящих благолепие дому Твоего, Ты тех воспрослави Божественною Твоею силою...". Сегодня мы особенно глубоко чувствуем, что и Вы включены в эту молитву. Моления о Вас будут возноситься не только в сем новопостроенном храме и в пределах Германии, но и во всех православных церквах. Ибо не один только германский народ поминает Вас с горячей любовью и преданностью перед Престолом Всевышнего: лучшие люди всех народов, желающие мира и справедливости, видят в Вас вождя в мировой борьбе за мир и правду.

Мы знаем из достоверных источников, что верующий русский народ, стонущий под игом рабства и ожидающий своего освободителя, постоянно возносит к Богу молитвы о том, чтобы Он сохранил Вас, руководил Вами и даровал Вам свою всесильную помощь. Ваш подвиг за германский народ и величие германской Империи сделал Вас примером, достойным подражания, и образцом того, как надо любить свой народ и свою родину, как надо стоять за свои национальные сокровища и вечные ценности. Ибо и эти последние находят в нашей Церкви свое освящение и увековечение.

...

Вы воздвигли дом Небесному Владыке. Да пошлет же Он Свое благословение и на дело Вашего государственного строительства, на создание Вашей народной империи. Бог да укрепит Вас и германский народ в борьбе с враждебными силами, желающими гибели и нашего народа. Да подаст Он Вам, Вашей стране, Вашему Правительству и воинству здравие, благоденствие и во всем благое поспешение на многая лета.

Архиерейский Синод Русской Православной Церкви Заграницей, Митрополит Анастасий.
"Церковная жизнь". 1938. № 5–6.

А ось листівка, видрукувана в червні 1941 року.

БЛИЗОК ЧАС

В крови и грязи пришедшее, уйдет в крови и грязи.

Человеконенавистническая доктрина Маркса, вошедшая в мир войной – войной исходит.

"Я тебя породил, я тебя и убью!" кричит сейчас война большевизму.

До каких дней желанных и подсоветской, и Зарубежной России довелось дожить. Не сегодня-завтра откроются пути свободных слов о Боге. Пред своей кончиной в Москве, в начале большевизма, Афонский старец, праведный о. Аристоклий, сказал такие, буквально записанные (людьми, автору сих строк близкими) слова: "Спасение России придет, когда немцы возьмутся за оружие". И еще пророчествовал: "Надо будет русскому народу пройти через многие еще унижения, но в конце он будет светильником веры для всего Мира".

Кровь, начавшая проливаться на русских полях 22 июня 1941 г., есть кровь, льющаяся вместо крови многих тысяч русских людей, которые будут скоро выпущены из всех тюрем, застенков и концлагерей Советской России. Одно это уже исполняет сердце радостью. Лучшие русские люди будут скоро отданы России. Лучшие пастыри будут отданы Церкви, лучшие ученые – русской науке, лучшие писатели – народу, отцы – детям своим, и дети – родителям, к женам вернутся с далекого севера любимые мужья; сколько друзей разосланных вновь соединяться... Невозможно себе представить русских людей от новой гражданской войны, призывая иноземную силу исполнить свое предначертание. Кровавая операция свержения третьего интернационала поручается искусному, опытному в науке своей германскому хирургу. Лечь под этот хирургический нож тому, кто болен, не зазорно. У каждого народа есть свои качества и дары. Операция началась, неизбежны страдания ею вызываемые интернационала рукою созданных и связанных на всех своих местах русских людей. Невозможно было долее ждать, что за эту задачу возьмутся те, так называемые "христианские" правительства, которые в недавней испанской борьбе были и материально, и идеологически не на стороне защитников христианской веры и культуры. Обессиленные и закрепощенные по лагерям, заводам и колхозам русские люди были бессильны подняться против международной атеистической силы, засевшей в Кремле. Понадобилась железно-точная рука германской армии. Ей ныне поручено сбить красные звезды со стен русского Кремля. И она их собьет, если русские люди не собьют их сами. Эта армия, прошедшая своими победами по всей Европе, сейчас сильна не только мощью своего вооружения и принципов, но и тем послушанием высшему зову, Провидением на нее наложенному сверх всяких политических и экономических расчетов. Сверх всего человеческого действует меч Господень.

Новая страница русской истории открылась 22 июня, в день празднования русской церковью памяти "Всех святых, в земле русской просиявших". Не ясное ли это даже для самых слепых знамение того, что событиями руководит Высшая Воля. В этот чисто русский (и только русский) праздник, соединенный с днем воскресения, началось исчезновение демонских криков "Интернационала" с земли русской... Мученики веры Христовой, и мученики любви к ближнему, и мученики правды человеческой выйдут из своих застенков. Откроются оскверненные храмы и освятятся молитвой. Священники, родители и педагоги будут вновь открыто учить детей истине Евангелия. Иван Великий заговорит своим голосом над Москвой и ему ответят бесчисленные русские колокола.

Это будет "Пасха среди лета", о которой 100 лет тому назад, в прозрении радостного духа, пророчествовал великий святой Русской земли преподобный Серафим. Лето пришло. Близка русская Пасха...

Архимандрит Иоанн (кн. Шаховской)
"Новое слово". № 27 от 29.06.1941 г. Берлин.

Про вищесказане діячі нинішньої Російської православної Церкви згадувати не люблять. Як і співробітництво з власовцями покійного патріарха Алексія (Рідігера). Зате підсовують мирянам послання московського митрополита Сергія, продиктоване у червні 1941 року на Луб'янці чекістами. Але ж Сергій був брехуном і лицеміром. Так стверджував Святитель Іоанн, Шанхайський і Сан-Франціський Чудотворець в своїй брошурі про Зарубіжну Церкву. Там піддано критиці угодницьку щодо кремлівського керівництва Декларацію московського владики, в якій він 1927 року заявив на весь світ про відсутність переслідувань віруючих (!) комуністичним режимом та оголосив про свою абсолютну лояльність до їхньої влади. Святитель Іоанн підсумовував: "Декларація митрополита Сергія не принесла користі Церкві. Гоніння не тільки не припинилися, а ще й посилились... По всій Росії прокотилася хвиля закриття храмів, а до часу Вітчизняної війни "Російська Церква всередині Росії перебувала в стані крайнього спустошення... і в той же час митрополит Сергій, зв'язаний обіцянкою, даною комуністичній владі, продовжував стверджувати, що гонінь на Церкву в Росії немає...".

Владика Іоанн дав оцінку морального характеру декларації: "Митрополита Сергія зламали, і його дії, оскільки були продиктовані ворогами Церкви, були шкідливі".

Не так давно за сприяння тодішнього президента Путіна відбулася театральна комедія підписання "Акта о каноническом общении" кедебешної і власовської гілок російського православ'я. Годованці Сталіна поєдналися з тими, кого раніше по-іншому, як "власовці в рясах", не називали. Тим не менше, розкол між московською Російською православною Церквою і Російською Православною Церквою Закордоном продовжується. І кінця тому не видно. Що одні запеклі розкольники, що другі. Але то їхні проблеми. Хай собі їх вирішують самі та не пхаються до українських справ. Ми собі самі раду дамо і своїх героїв визначимо та належним чином їх вшануємо.

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

КОМУНІСТИЧНЕ – НЕ НАШЕ!

Не полишаю дивуватись, як ми, українці, толеруємо розгул залишків окупаційно-тоталітарного совєцького режиму. Адже вони нас винищували, як могли. Живі свідки тих часів свідчать, що навіть німецькі фашисти не робили тих жахіть, які творили совєти. При цьому вірний ленінець таваріщ Симоненко повсюди називає саме українців посібниками фашистів.

На сьогоднішніх листівках компартії написано: за людину, за Україну, за справедливість. Хочу запитати: за яку людину? За українця чи за їхню людину, яка прийде керувати нами, як це вже було довгих сімдесят років? За яку Україну? Окуповану неукраїнським режимом? За неукраїнську Україну? За Україну як частину російської імперії? Так, бо іншої таваріщ Симоненко собі не уявляє! За яку справедливість? Ту, що була сімдесят років, коли компартійні бонзи жиріли, а робітники та селяни відпрацьовували кинуті їм копійки та трудодні?

Далі на листівках написано: Симоненко – справжній патріот! Авжеж, патріот. Тільки не нашої, а сусідньої держави, яка щедро платить за виготовлення та розповсюдження подібних листівок в Україні.

Коли до сестри Степана Бандери Оксани, після проголошення Незалежності України, прийшли місцеві чиновники зі словами: "Пані Оксано, Ви реабілітовані. Тепер Ви маєте отримати компенсацію від Української держави", вона відповіла: "Я знаю в якому стані є Україна сьогодні. Держава ще молода та потребує допомоги. Ця держава нічим переді мною не завинила. Отже, я не візьму від неї ні копійки компенсації". Отакі вони, справжні патріоти та справедливі люди. А що ж Симоненко? Отримуючи шалену зарплатню та масу пільг як народний депутат, чому ж не відмовиться від цього, щоб віддати людям?

Таваріщ Симоненко! Свої ідеали світлого майбутнього проповідуй купці своїх партійців та твердоголових ленінців-сталіністів-сатаністів. Доля ж України буде в руках українців!

М. КИСИЛЬОВА,
Чернівці

ЧЕСТЬ НАЦІЇ

ГЕРОЯМ СЛАВА!

Правові підстави визнання Організації Українських Націоналістів(ОУН) та Української Повстанської Армії(УПА) учасниками національно-визвольного руху українців XX століття та воюючою стороною у II світовій війні

Михайло ПОЛІЩУК

Рейд у Карпатах. Орієнтовно 1946–1947 рр.

Останнім часом вороги українського народу нарощують потужність своєї брехливої інформаційної кампанії проти Президента України В.Ющенка, безпідставно звинувачуючи його в "героїзації нацистських злочинців". При цьому до числа останніх наклепники залічують Р.Шухевича, С.Бандеру та інших діячів українського національно-визвольного руху XX століття. У зв'язку з цим слід зазначити, що шельмування іноземними загарбниками та їхніми поплічниками героїв національно-визвольної боротьби українського народу не є чимось новим. Свого часу бандитами і розбійниками вороги називали С.Наливайка, Б.Хмельницького, І.Гонту й М.Залізняка, О.Довбуша й У.Кармелюка, повстанських отаманів Холодного Яру 1917–1923 років і всіх, хто карав чужинців збройною рукою за насильства над українцями.

Однак український народ знає і поважає своїх національних героїв. Як знають і вшановують своїх героїв ті народи світу, яким довелося зброєю виборювати свободу й незалежність від чужоземних загарбників. Бо саме на геройських подвигах борців за національне визволення і будується державне патріотичне виховання громадян усіх провідних країн світу, адже це є запорукою суверенности. Тому Президент України діє правильно. Більше того, вшанування В.Ющенком чільних діячів та ветеранів ОУН-УПА повністю відповідає принципам і нормам міжнародного права та чинного законодавства України. Зрештою, кремлівські політтехнологи знають про це, але розраховують на непоінформованість населення держави з цих питань і закладені в його підсвідомість ще комуністичною пропагандою СРСР ворожі українському народові стереотипи. Тому слід наголосити, що правовими підставами визнання заслуг перед Україною Організації Українських Націоналістів (ОУН) та Української Повстанської Армії (УПА) є відповідність їхніх програмних документів та практичної діяльности загальновизнаним принципам і нормам міжнародного права і сучасному законодавству України, які схвалюють національно-визвольний рух народів за свободу і незалежність, а також визнають невід'ємне право націй на самовизначення й утворення власних національних держав.

Діяльність ОУН-УПА була частиною національно-визвольного руху українців XX століття. Національно-визвольний рух – сукупність різних (мирних і збройних) форм боротьби нації за визволення від чужоземного панування, національного і колоніального гноблення, досягнення національної незалежности й реалізацію невід'ємного права нації на самовизначення.

Переконливими історичними прикладами реалізації права на самовизначення є війна за незалежність США 1775–1783 років і революції XIX ст. в Латинській Америці проти європейського колоніалізму. Після закінчення Першої світової війни на Паризькій мирній конференції викладено концепцію президента США В.Вільсона, в якій стверджувалося "...право кожного народу на суверенітет, в умовах якого він хоче жити..."

Принцип самовизначення був відображений у положеннях попередниці ООН Ліги Націй щодо системи мандатів, при якій держави-мандатарії (опікуни молодих народів) брали на себе "священну місію" сприяти "добробуту і розвитку цих народів". Боротьба за свободу народів від поневолення була проголошена Рузвельтом і Черчіллем головною метою війни з фашистською Німеччиною.

Українські націоналісти вступили у боротьбу з країнами фашистського блоку на боці Об'єднаних Націй навесні 1939 року в Закарпатті, а продовжили восени того ж року в Галичині та на Волині проти окупаційної адміністрації Сталіна – союзника Гітлера. Як відомо, II з'їзд народних депутатів СРСР засудив пакт Молотова-Ріббентропа. Тим самим визнано, що СРСР вступив у II світову війну як союзник Німеччини. Відповідно боротьба членів збройного підпілля ОУН та вояків УПА фактично набула легітимності навіть в СРСР, хоч і не отримала офіційного визнання.

Національно-визвольна боротьба українського народу XX століття законна і відповідає принципам та документам ООН. Так, в першій статті Статуту ООН сказано:

"Організація Об'єднаних Націй має за мету:

1. ...

2. Розвивати дружні відносини між націями на основі поваги принципу рівноправності і самовизначення народів... "

У статті I Міжнародного пакту про громадянські і політичні права, а також у Міжнародному пакті про економічні, соціальні і культурні права вказано:

"1. Всі народи мають право на самовизначення. В силу цього права вони вільно встановлюють свій політичний статус і вільно забезпечують свій економічний, соціальний і культурний розвиток".

В Декларації про державний суверенітет України проголошено: "Українська РСР як суверенна держава розвивається в існуючих кордонах на основі здійснення українською нацією свого невід'ємного права на самовизначення". Конституція України 1996 року прийнята на основі здійсненого українською нацією права на самовизначення.

Аналіз постанов, маніфестів, звернень Першого й наступних Великих Зборів ОУН та накази й інші документи й матеріали Головного Військового Штабу УПА і практична діяльність українських націоналістів у політичній, дипломатичній і воєнній площинах та їх всенародна підтримка дає підстави безапеляційно стверджувати, що ОУН-УПА діяли згідно з принципом самовизначення націй і в інтересах українського народу. Вони вели свою боротьбу під гаслом: "Свобода народам, свобода людині!" за Українську Самостійну Соборну Державу. Ця боротьба була легітимною і законною з погляду міжнародного права і законодавства сучасної України.

Реалізація права на самовизначення може здійснюватися як мирними, так і немирними засобами. Відмова окупанта надати пригнобленому народу незалежність розглядається як порушення міжнародного права, і цей народ має законні підстави у такому випадку перейти від політичної до насильницької, збройної форми боротьби. У XX ст. практично всі поневолені народи Європи, Азії та Африки здобули свою національну і державну незалежність збройною боротьбою. Право на збройну боротьбу поневолених народів визнано навіть у визначенні агресії, схваленому резолюцією Генеральної Асамблеї ООН 3314 (XXIX) 1974 року. В ст. 7. визначення агресії сказано, що ніщо в цьому визначенні "не може яким-небудь чином завдавати шкоди праву на самовизначення, яке випливає із Статуту, свободі і незалежності народів, які насильницьки позбавлені цього права", "а також праву народів боротися з цією метою і просити й отримувати підтримку згідно з принципами Статуту". Відповідно ООН в різних своїх резолюціях визнала право палестинців і темношкірого населення Південної Африки на відновлення своїх прав "всіма засобами".

Відповідно збройна боротьба ОУН-УПА за незалежність України була законною і легітимною. Українські націоналісти воювали не з власним національним урядом, не з українською урядовою армією, а з окупаційними режимами на українських землях: націонал-соціалістичної Німеччини, комуністичної Росії, Польщі, Румунії, Угорщини, Чехословаччини та їхніми каральнo-репресивними органами.

Відомо, що після воєнної поразки 1920 року Української Народної Республіки її територію окупували, а потім незаконно анексували сусідні держави. При цьому більшість українських земель загарбала більшовицька Росія. Оскільки Україна була включена до складу Радянської Росії (СРСР) без згоди на те українського народу шляхом збройного насильства, стан окупації України тривав фактично до 1991 року зі всіма юридичними наслідками для українського народу. Зокрема законним була партизанська війна українців проти окупантів.

З погляду загальноприйнятих законів і звичаїв війни партизанський рух на окупованій агресором території абсолютно правомірний. Партизани є учасниками бойових дій, а не кримінальними злочинцями. Партизанська війна є особливим видом народної війни і має справедливий характер.

Вперше у договірному порядку питання партизанської війни були врегульовані в Гаазьких конвенціях 1899 і 1907 років, які визнали партизанів законними комбатантами. Хоча за змістом цих конвенцій створення партизанських загонів допускалося на неокупованій території, але вміщена в IV Гаазьку конвенцію декларація Мартенса, згідно з якою у випадках, не передбачених конвенцією, "населення і воюючі залишаються під охороною і дією начал міжнародного права", фактично давала можливість розглядати як правомірну і партизанську війну на окупованій території. Для визнання населення "в якості воюючого" IV Гаазька конвенція вимагала від осіб зі складу партизанських сил "відкрито носити зброю і дотримуватися законів і звичаїв війни".

IV Гаазька конвенція про закони і звичаї сухопутної війни 1907 року, а також Женевська конвенція 1949 року визнають воюючими регулярні та нерегулярні збройні формування, якщо їх особовий склад відповідає таким вимогам: а) має на чолі особу, яка відповідає за своїх підлеглих; б) має визначений і явно видимий здалеку знак розрізнення; в) відкрито носить зброю і г) дотримується у своїх діях законів і звичаїв війни. УПА повністю відповідала цим вимогам.

Женевські конвенції 1949 року поширюють закони і звичаї війни на "конфлікти, які не мають міжнародного характеру", і вже тим самим узаконюють народну війну, допускають підпорядкування збройних сил уряду (або владі), які не визнані державою, що воює з повстанцями. Таким невизнаним СРСР та його союзниками українським підпільним органом влади була Українська Головна Визвольна Рада, створена 1944 року з представників усіх українських земель. Їй підпорядковувалась УПА. Головнокомандувач УПА генерал Т.Чупринка (Р.Шухевич) був членом УГВР і обіймав пост міністра оборони.

Таким чином, діяльність і боротьба ОУН-УПА була частиною національно-визвольного руху українців XX століття за Українську Самостійну Соборну Державу, яка завершилася Актом проголошення незалежности України 24 серпня 1991 року. В боротьбі з тоталітарними режимами гітлеризму і сталінізму ОУН-УПА були воюючою стороною в II світовій війні на боці Об'єднаних Націй. Ця боротьба була законною і легітимною. Дії Президента В.Ющенка з вшанування героїв національно-визвольного руху українського народу за свободу і незалежність, зокрема керівників і членів ОУН-УПА, є логічними і законними. Заперечувати це можуть лише закоренілі вороги українського народу, яким ідеться не про правду і справедливість, а про знищення незалежности України будь-якими найбруднішими способами та повернення українського народу в ярмо кремлівських верховодів.

Оксентій ОНОПЕНКО

ВУЗЛОВІ ПИТАННЯ ІСТОРІЇ

ПОЗИТИВНА ДИСКРЕДИТАЦІЯ

В арсеналі засобів московського офіціозу з дискредитації демократичної влади в Україні помітне місце займає метод т. зв. позитивної дискредитації (вислів В.Буковського). Цей метод активно використовувався не тільки стосовно радянських дисидентів, а й у минулі століття. Так, російський царизм і його охвістя використовували цей метод у царині літератури: у боротьбі з українською мовою і літературою вони цілеспрямовано підтримували примітивні "сочінения" яких-небудь профанів (як приклад – брати Карпенки) і в той же час гнобили справжніх творців. Примітивні за формою і лексикою "сочінения" фінансувалися, тиражувалися і розповсюджувалися більше для дискредитації української мови і культури, аніж для просвіти. А тиражовані профани перетворювались в активних помічників царизму (потім – парторганів) у винищуванні справжньої української інтелігенції і, зокрема, для розповсюдження в Україні зневіри, скептицизму і апатії серед простого народу (сьогодні – як виборців).

Засобом дискредитації демократичного поступу в Україні і особливо Президента України можна вважати використання методу "позитивної дискредитації" через прем'єр-міністра Юлію Тимошенко. Ця дискредитація ведеться ще з тих виборів у Верховну Раду, коли БЮТ виборював місця у Раді не так боротьбою з опозиційними регіоналами, як критикою партнера по коаліції – "Нашої України". Справжнім бичем для демократичних сил України та для державної казни став популізм Юлії Тимошенко. Так чинять рейдери: перш ніж захопити те чи інше підприємство, вони обіцяють простим акціонерам, робітникам великі зарплати, посади, а коли оволодівають заводом, фабрикою, набирають у контори своїх людей (родичів, друзів) і виплачують саме своїм людям величезні зарплати. Основна мета таких рейдерів – взяти побільше і, по можливості, консолідувавши акції, продати захоплене ними підприємство з більшим зиском. Суб'єкти позитивної дискредитації завжди стають маріонетками, виконавцями волі своїх поводирів (лялькоdодів). У більшості випадків маріонеток "списують" – бо "мавр виконав своє діло, мавр може згинути". "Маріонетки" або ж "моріски" (від латинського "mos", "moris", "mosque" – це ті, хто, приховуючи свою віру, служить чужій владі), як правило, самі дискредитовані, певний час зостаються "на плаву", допомагаючи агресору у поневоленні свого і чужих народів. Засіб "позитивної дискредитації" прадавній. Часто – злочинний.

Воїн-московит чи монгол?

1978 року видавництво АН СРСР "Наука" та Інститут археології АН СРСР (Москва) випустили у світ книжку "Русские люди в Золотой Орде" (автор М.Полубояринова). Ця книжка, по суті, віддала належне О.Терещенку, який проводив археологічні розкопки Царевського городища (Новий Сарай) – одного з важливих міст Золотої Орди. Чиновник Міністерства внутрішніх справ у 1843–1851 роках, О.Терещенко, у своїх рапортах перед початком робіт писав: "Среді заволжскіх степей могут откриваться драгоценіе памятнікі для русского сердца: храм і доми князей, духовенства і жівших в Орде рускіх". Робота О.Терещенка на Царевському городищі впродовж дев'яти сезонів дала безліч знахідок, які свідчать про "русскій" характер "цілого кварталу" Нового Сарая. Більшість "рускіх" речей з тих розкопок згодом пропали. Заледве кілька з них збереглися у відділі Сходу в Ермітажі. Мабуть, когось факт інтеграції "русскіх" в Золотій Орді у XII–XV сторіччях не влаштовував. А незабаром після розкопок у світ вийшла трилогія В.Яна про Золоту Орду ("Чингізхан", "Батий", "До останнього моря").

М.Полубояринова щедро ілюструє свою книжку фактами, які свідчать, що Московія була активним чинником золотоординського іга. Особливу роль в Золотій Орді відігравало "русское" духовенство. Уже 1261 року тут існувала Сарайська єпіскопія (ще – Подонська). Постійна єпископська резиденція знаходилась в столиці Золотої Орди – Сараї на Волзі. Єпископами в Орді були: Митрофан (1261– 1269), Феогност (згаданий 1274 р.), Кіріл (1279), Ізмаіл (1296), Варсонофій (1312), Сафроній і Афанасій (згадуються в актах за 1330, 1342 роки), Іван (1356), Матвей (1377), Сава (згадується у 1383, 1389, 1403 роки), Тімофей (1404, 1416), Євфімій (1423), Іов (1438) Васіан (згадується з 1459 до 1462). Усі московські митрополити повинні були прибувати до хана за ярликом на підтвердження прав церкви. Питання віротерпимості і причини опікунства "татаро-монголів" над усім духовенством Московії досліджувалися в багатьох роботах з історії Золотої Орди. Наводяться різні пояснення цього явища, як-то: забобони і побоювання чужих богів, повага до чужих релігій, політичний розрахунок. Сучасники писали про байдужість татарів до релігії переможених: "Татари підкоряли інші християнські народи військовою силою, але дозволяли їм, як і раніше, зберігати закон і віру і мало опікувалися тим, хто якої релігії дотримується". Щось аналогічне можна почути про віротерпимість в сучасній РФ.

І тут справедливо постає питання: якщо в Золотій Орді панувало таке толерантне ставлення до чужих релігій, то чому і хто зруйнував дощенту Київ, де перед ординською навалою красувалися понад 200 храмів? У кого вистачило ненависті, щоб грабувати християнські святині Києва і України? М.Полубояринова наводить цікаві факти участі московитів в загонах баскаків у військах і походах Золотої Орди, лукавлячи, що нібито "русскіе" спочатку брали участь в походах на інші країни, а для підкорення Руси (України) не мобілізовувались. Ініціатором військових походів (на Слободу – Рильськ, Воргольськ 1284 року, або на Литву 1324 року та проти Казиміра 1349-го) була "руская церква" – про це мовиться лише побіжно. Так, в ярлику московському митрополиту від 1267 року сказано: "давать, что не будет – тамга, поплужное, ям (перевоз), воіна – кто чего попросит". Для розуміння того, чому так по-варварськи дощенту був зруйнований Київ і його храми, варто взяти до уваги повідомлення угорського монаха-домініканця Юліана, який 1235 року відвідав Лаудамерію (Славію, нині – Беларусь, бо "bella" – славна, і якщо перекладати латинь "lauda" від "laus" – слава, або ж, Україну, бо Україна у листуванні глави греко-католиків з австрійським двором називалася "Володимерія" – Держава, Україна). Він сповіщав, що князь Володимерії нібито сказав: "Адже уже близько час, коли всі ми повинні прийняти віру римської церкви і підкоритися її владі". Ці слова міг сказати Данило Галицький, який не визнав влади золотоординського хана. Хто і коли був отим "ханом" – теж питання.

Через п'ять років Київ був розгромлений, храми зруйновані. Ця доля менше спіткала Києво-Печерський монастир, який, мабуть, дотримувався православ'я. Уже 1246 року спеціальним посланням папи Іннокентія IV Данило Галицький був прийнятий під руку римського першосвященника, йому було надано титул короля і була обіцяна військова допомога. Однак саме військової допомоги Україна не отримала, але Рим активізував свої відносини з Золотою Ордою (все це дуже нагадує сучасну дипломатію ЄЕС! Їм, бачте, ресурси і ринки РФ потрібні). Саме ці візити католицьких послів дали важливі свідчення про роль країни Моксель (від санскриту "moksel" – Хованщина) і участь московитів у військових акціях Золотої Орди. Ось які народи складали військо Тохтамиша: московити, черкеси, булгари, кипчаки, алани, башкири, моксель (санскрит "moksel" – mosque). Такі свідчення подав невідомий автор і вони наведені у книзі М.Полубояринової та Інституту археології АН СРСР.

У минулій історії багато незрозумілого. Йдеться не тільки про вітчизняну історію. Певну уяву про можливий розмах маніпуляцій з історією дає книга німецького автора Ґеріберта Ілліґа під назвою "Історія, міфи, катастрофи". У своїх книжках і нарисах Ґеріберт Ілліг доводить, що історія від 614 до 911 року – фантом, а події цих років вигадані. На його переконання, не було ніякого Карла Великого. Кайзер Отто і папа Сільвестр та оточуюча їх свита приписали 297 років. Тобто, на переконання Ґеріберта, сьогодні ми живемо у 1712 році. Ґерберта Ілліґа критикують, ігнорують, але він каже: "Я знав спочатку, на що йду". І як тут не згадати, що і в історії України існує великий 300-літній "провал". Після того, як "Кий ходив на Царгород" (то сталося на рубежі 565–626 років), "Повість временних літ" переходить до опису непевних подій 862 року (легенда про заклик варягів), а більш-менш реальні події стосуються вже років життя княгині Ольги (Олени) і Святослава Хороброго (з козацькою косою на голові, як то належить козакам і гетьману України).

Згадаймо, що й Петро Романов приводив календар московитів у відповідність з Європою. Заднім числом чинилося чимало в історії, навіть у недавній. Ось свіжі приклади. Сьогодні ще є люди, які пережили голодомор українського народу 1933 року. Морили народ в Україні і за межами сучасної України – на Кубані, на Поволжі, в Казахстані. Але ж!!! Російський історик Алєксей Міллер так реагує на слова про голодомор на Кубані: "Відіте – голод біл і в Россії". Уявіть собі – сучасний історик не знає, що до голодомору Кубань була українською, адже 65–70% населення складали саме українці. Мовчки опускала очі бабуся з Тульської області на моє запитання: "Чи був голод в Тульській області?". Лише сказала: "Добрався до нашого села якийсь чоловік з хохлів. Хотів виміняти якісь речі на харчі. То його вбили за селом".

Історик Алєксей Міллер сподівається: "Вот сменітся на Украіне власть – нікто про голодомор не вспомніт". Отакі історики під ногами влади завжди були і є нині.

Мюнхен, Баварія

НА ЧОЛІ У ЛЕНІНА ВИПАЛИЛИ П'ЯТИКУТНУ ЗІРКУ

14 січня ввечері невідомі патріоти, послідовники Миколи Коханівського, які домагаються виконання указу Президента про знесення пам'ятників епохи окупації, випалили п'ятикутну зірку на лобі у горельєфа Леніна, який знаходиться у Києві на станції метро "Театральна". Того самого, якого нещодавно не взяла (ледь подряпала) кувалда. Цього разу, очевидно, був автоген.

ПИТАННЯ ІДЕОЛОГІЇ

ПЕРСПЕКТИВИ НАЦІОНАЛІЗМУ

Організаційні форми українського націоналістичного руху у постіндустріальному суспільстві

Максим ВІХРОВ

В силу низки об'єктивних та суб'єктивних причин український націоналізм сьогодні переживає політичну та ідеологічну кризу. Сучасні національно-демократичні партії та блоки, як і партії лівого спрямування, перейшли на позиції радянської партійної номенклатури, внаслідок чого радикального оновлення політичної еліти в незалежній Україні не відбулося. Про це свого часу попереджав ще Степан Бандера, прогнозуючи у своїй книжці "Перспективи української революції", що "партійні кадри, кровно зв'язані з большевицьким режимом, будуть йому помагати задавити визвольну революцію, доки почуватимуть до цього силу. Коли ж переконаються, що большевизм приречений на загладу, а революція бере верх, тоді й вони пристануть до неї".

Криза в царині ідеології також є очевидною. Ще до 1970-х років в націоналістичному середовищі будь-які дискусії з питань ідеології припинилися. На сьогодні націоналістичними силами була проведена значна пропагандивна та дослідницька робота, однак факт організаційної та світоглядної кризи сучасного українського націоналістичного руху залишається фактом.

Основна ідея українського націоналізму – здобуття самостійної української держави – була реалізована після розпаду СРСР. Відтак, актуальним завданням є науковий аналіз та модернізація теорії українського націоналізму, адже націоналіст, за визначенням Степана Ленкавського, це саме той, для кого "предметом журби" є майбутня доля нації.

Визнаючи націю найвищою цінністю, український націоналізм виділяє в її структурі масу і провід – тобто еліту. Так, Дмитро Донцов у статті "Маса і провід" трактує масу як носія "руїнного духу" – небезпечної "дикої" сили, що, будучи підпорядкованою проводові, може бути скерована до певної мети. Сама ж маса не здатна до систематичної і організованої діяльності, а скоріше здатна до бандитизму, ніж до розбудови власної держави. Втім, Донцов наголошує на відповідальності проводу за "сліпоту" мас: "не маса винна, коли борсається, а нічого з того не виходить" – винен провід, коли не вмів "правити розбишацьким елементом", коли не вмів скувати його "залізною силою доктрини".

При цьому Микола Сціборський зазначає, що "коли б не ... українські маси – не існували б сьогодні підстави відродження Визвольної Ідеї". На його думку, історію творять не тільки еліти, а й народні маси, хоч їхні зусилля зазвичай і бувають невпорядковані і безсистемні.

Фактично, держава в концепції націократії є організаційним оформленням проводу – апаратом, через який втілюються функції проводу: постановка національних завдань, реалізація національної ідеї тощо. Націоналізм покликаний, за визначенням Дмитра Мирона, "дати одне кристалізаційне вогнище і ядро для розпорошених суспільно-національних сил", бо він містить "означення цілі, сенсу і основ життя нації і української людини".

Але оскільки сучасні суспільства характеризуються демасифікацією і поглибленням сегментації, то в умовах глобалізації інформаційного простору створення загальнонаціонального ідеологічного простору і мобілізація всіх соціальних груп на вирішення національних завдань виглядає утопією.

Поняття постіндустріального суспільства було вперше вжито професором Гарвардського університету Деніелом Беллом. Згідно з його визначенням, постіндустріальне суспільство – це соціум, в якому індустріальний сектор втрачає провідну роль внаслідок технологізації, і його місце посідає наука. Потенціал розвитку такого суспільства визначається не стільки індустріальною потужністю, скільки масштабами інформації і знань, доступним йому.

Зміни відбуваються і в структурі суспільства – соціальні рухи тяжіють до фрагментації, а політичні системи самоізолюються від громадян. Вже у 60-х рр. XX ст. Юрген Хабермас констатував, що соціум перестав існувати як цілісний організм. У 1920-х Володимир Винниченко у футурологічному романі "Сонячна машина" писав: "Пролетаріату як класу немає... Є різні собі більш менш постійні групи з часто протилежними інтересами..." [15]. Отже, першою специфічною рисою нового суспільства є демасифікація виробництва, культури і соціальної структури.

В цих умовах ієрархічний принцип організації суспільства поступається місцем іншому принципові – мережі. Мережева структура – це "комплекс взаємопов'язаних вузлів... Конкретний зміст кожного з них залежить від характеру тієї конкретної мережевої структури, про яку йде мова" – таке визначення мережі дає Мануель Кастельс у "Ставленні суспільства мережевих структур".

Мережі присутні не тільки в економічній сфері, адже за О.Ойнером вони є "фундаментальною, системоутворюючою основою всього соціуму, а не тільки його економічної складової". Так, Сапатистська Армія Національного Визволення (армія партизан-повстанців) під проводом субкоманданте Маркоса, чинячи спротив неоліберальній експансії США в Мексику, фактично являє собою мережеву структуру. У Другій Декларації Ла-Реалідад (серпень 1996) було викладено основні організаційні принципи "мережі спротиву неолібералізму". Такими є її потенційно глобальний характер, відкритість до співпраці з іншими силами спротиву, відсутність ієрархії, єдиного керівного центру за Маркесом "Мережа – це всі ми, хто чинить спротив". Кодом цієї мережі є антикапіталістичні, соціальні та гуманістичні цінності, також викладені в Декларації.

Ефективність мережевого принципу також підтверджує досвід палестинського ісламістського руху ХАМАС ("Ісламський рух спротиву"). Створена 1987 року шейхом Ахмедом Ясином, організація включає широкий спектр активностей: від соціального забезпечення до терористичної діяльності. ХАМАС не має сталої внутрішньої структури. Частина підрозділів діють нелегально, частина відкрито займається пропагандою, вербуванням нових членів тощо. На виборах до Палестинської Законодавчої Ради 2006 року ХАМАС отримав 74 місця із 132. Соціолог Імануель Валлерстайн зазначив, що в ситуації навколо палестино-ізраїльської проблеми ХАМАС відноситься до головних гравців на міжнародній арені.

Зменшення ролі і сили національної держави в епоху глобалізації є очевидним. Так, сьогодні нації змушені створювати наднаціональні організації задля вирішення певних завдань (військових, економічних, політичних), жертвуючи при цьому частиною національного суверенітету. Транснаціональні корпорації часто стають акторами міжнародних відносин майже на рівні з суверенними державами. Втім, якщо глобалізація сама по собі є об'єктивним процесом, то певні процеси, що її супроводжують, можуть бути цілком нав'язаними владними колами. Так, антиглобаліст Александр Панарін вважав головною соціально-політичною особливістю сучасного етапу глобалізації те, що вона стала приводом і засобом для певних привілейованих груп "позбутися "обтяжливого" національного і соціального контроля".

Також слід звернути увагу на об'єктивну нерівномірність розвитку країн, яка є ґрунтом для формування нового світового розподілу праці і глобальної нерівності: біологічної, екзистенціальної, ресурсної. Так, концентрація інформаційних і наукоємких технологій в передових країнах (так званий "золотий мільярд") супроводжується винесенням більш примітивних і брудних виробництв в країни третього світу – в регіони з дешевою робочою силою і низькою культурою праці.

В умовах, коли за О.Ойнером "атомарні індивіди все частіше не задовільняються реалізацією своїх інтерес через машину виборів і систему партійного представництва", постає потреба в альтернативних структурах національного порятунку. Сьогодні в Україні кодом мережевих структур може стати націоналізм. Мережева економіка вже дала країнам Заходу загальну конкурентну перевагу перед усім світом і саме час згадати слова Маршалла Маклюена про те, що "наш "вік неспокою" є значною мірою результатом спроби виконувати сьогоднішні обов'язки за допомогою вчорашніх знарядь – вчорашніх концепцій".

м. Луганськ

У КИЄВІ НА ЩЕДРИЙ ВЕЧІР СВЯТКУВАЛИ МАЛАНКУ Й ВАСИЛЯ

Володимир МАНЬКО,
"Нація і Держава"

У Національному центрі народної культури "Музей Івана Гончара", що по вул. Івана Мазепи, 29, в четвер на Старий Новий рік рясніло від різнобарвних вишиванок та сяяло дитячими усмішками. А ще їлось, пилось, співалось, колядувалось, щедрувалось, веселилось.

Винуватцями всього цього були дитячі та юнацькі фольклорні колективи з різних регіонів України. Гурт "Світлячок", наприклад, вчив публіку, як потрібно черкаську козу водити. Гурт "Левеня" з Маланкою ходив. Львівський колектив "Писанка" файно так, по-галицьки колядував. Тернопільчани з гурту "Роксоланія" та вінничани з "Райгородка" щедрували.

Організатори дійства почастували присутніх смачними пиріжками, солодкими пампушками, справжньою кутею та хмільною наливочкою.

В залі, який був вщерть наповнений людьми, панував український дух, рікою текли українські слово та пісня. З якоюсь особливою поставою та почуттям гідності молоде покоління виходило на сцену у національному українському вбранні. Україні – неодмінно бути!

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua
Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видруковано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення № 121
Наклад 5 000
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9